

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa P. G.
przeciwko Skarbowi Państwa Zakładowi Karnemu w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 19 września 2019 r., sygn. akt I Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od P. G. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,**
- 3) odmawia przyznania kosztów zastępstwa procesowego adwokatowi B. G. jako pełnomocnikowi ustanowionemu powodowi z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 września 2019 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację Powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Z., na mocy którego oddalono powództwo.

Sąd Okręgowy zasądził od Powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa - Zakładu Karnego w C. zwrot kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego w Ł. skargę kasacyjną wywiódł Powód, zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a ponadto o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczeniu Sądu drugiej instancji Skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i w zw. z art. 24 k.c. i art. 102 k.k.w. poprzez niezastosowanie ich w niniejszej sprawie. Nadto według Skarżącego naruszone zostały przepisy prawa materialnego tj. art. 417 § 1 k.c., art. 415 k.c., art. 445 k.c. w zw. z art. 444 k.c., poprzez uznanie, iż nie doszło do uchybienia po stronie pozwanego, które spowodowało dolegliwości bólowe i wywołane nimi cierpienia psychiczne. Skarżący zarzucił ponadto naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 k.p.c., art. 387 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., polegające na nierozpoznaniu istoty sprawy w granicach apelacji, bez należytego rozważenia podstawy prawnej odpowiedzialności pozwanego i pojęć w postaci dobra osobistego, faktu jego naruszenia, rozstroju zdrowia i wywołania krzywdy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżący wskazał przesłankę oczywistej zasadności skargi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o odmowę przyjęcia skargi, bądź ewentualnie o jej oddalenie oraz w każdym z tych przypadków o zasądzenie na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący w niniejszej sprawie wskazał jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Motywy zawierające argumentację na poparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowić powinny samodzielny, wyodrębniony wywód prawny wykazujący występowanie przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W tym zakresie skarga powinna spełniać wymagania określone w przepisach k.p.c. oraz odpowiadać standardom utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W świetle bogatego i utrwalonego

orzecznictwa ta bowiem zachodzi wówczas, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. zamiast wielu postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2012 r., sygn. akt V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., sygn. akt V CSK 622/15, niepublikowane). Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., sygn. akt II CZ 89/2005, z 10 sierpnia 2006 r., sygn. akt V CSK 2004/06, i z 24 lutego 2006 r., sygn. akt IV CSK 8/06, niepublikowane). Każdorazowo na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiednich argumentów wskazujących na istnienie powyższych okoliczności.

Skarżący w niniejszej sprawie nie sprostął powyższym wymaganiom. W lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazał oczywistego naruszenia przepisów prawa przez orzeczenie Sądu Okręgowego. Podniesiono, iż oczywistość dotyczy dobra osobistego prawnie chronionego jak zdrowie oraz faktu, że nie tylko trwałe, ale także chwilowe zaburzenie funkcjonowania organizmu, polegające na znoszeniu cierpień fizycznych i psychicznych, usprawiedliwiają przyznanie zadośćuczynienia. Zarzucono, iż uzasadnienie Sądu odwoławczego jest bardzo enigmatyczne, a nadto uchylono się w nim od wyводу prawnego dotyczącego podstawy prawnej żądania i ewentualnej podstawy odpowiedzialności pozwanego, mimo, że w postępowaniu apelacyjnym należało wziąć pod uwagę wszelkie nieprawidłowości mogące uzasadniać apelację, nawet jeżeli nie były podniesione przez skarżącego. Według Skarżącego doszło do pogorszenia stanu zdrowia powodującego szkodę niematerialną. Tak sformułowana argumentacja nie stanowi profesjonalnego wyводу prawniczego wymaganego od profesjonalnego pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym w świetle powołanych powyżej wymagań i standardów.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. Rozstrzygając o kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ *in princ.* k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c., ustalając wysokość na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 oraz § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).

Zważywszy ocenę treści wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia Sąd Najwyższy oddalił wniosek pełnomocnika Skarżącego o przyznanie jej wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną Skarżącemu w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na to, iż w orzecznictwie za utrwalony uznać należy pogląd, że czynności pełnomocnika ustanowionego z urzędu, sprzeczne z zasadami profesjonalizmu, nie uzasadniają przyznania mu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, Nr 6, poz. 123).